1949 Jul 1 ILO Genève

509 Konvensjon 97 om arbeidssøkende inn- og utvandrere.

Revidert ved konvensjon om revisjon av sluttbestemmelsene 26. juni 1961.

Oversettelse

Den Internasjonale Arbeidsorganisasjonens generalkonferanse,

som av Styret i det Internasjonale Arbeidsbyrå har vært sammenkalt i Genève, og som møtte til sin 32. sesjon den 8. juni 1949, og

som har besluttet å vedta visse forslag angående revisjon av Konvensjonen om arbeidssøkende inn- og utvandrere, 1939, vedtatt av konferansen under dens 25. sesjon, som er en del av punkt 11 på sesjonens dagsorden, og

som antar at disse forslagene må ha form av en internasjonal konvensjon,

vedtar i dag 1. juli 1949 følgende konvensjon, som skal benevnes Konvensjonen om arbeidssøkende inn- og utvandrere (revidert), 1949:

Art. 1. Enhver medlemsstat i den Internasjonale Arbeidsorganisasjon som denne konvensjon gjelder for forplikter seg til etter anmodning å gi det Internasjonale Arbeidsbyrå og andre medlemsstater adgang til —

a) opplysninger om landets alminnelige retningslinjer, lover og forskrifter,

b) opplysninger om særbestemmelser som gjelder for inn- og utvandring for å søke sysselsetting, og om arbeids- og levevilkårene for arbeidssøkende inn- og utvandrere,

c) opplysninger om alminnelige avtaler og særavtaler om disse spørsmål inngått av medlemsstaten.

Art. 2. Enhver medlemsstat som denne konvensjon gjelder for påtar seg å drive eller å forvisse seg om at det blir drevet en tilstrekkelig og gratis virksomhet for å bistå arbeidssøkende inn- og utvandrere og særlig at det blir skaffet dem nøyaktige opplysninger.

Art. 3. 1. Enhver medlemsstat som denne konvensjon gjelder for påtar seg, så langt dens lover og forskrifter tillater det, å ville ta alle nødvendige skritt for å hindre misvisende propaganda om inn- og utvandring.

2. Med sikte på dette vil den der det passer handle i samarbeid med andre medlemsstater som dette vedkommer.

Art. 4. Hver medlemsstat skal ettersom det passer innen sitt jurisdiksjonsområde gjøre tiltak for å lette avreise, reise og mottaking av arbeidssøkende inn- og utvandrere.

Art. 5. Enhver medlemsstat som denne konvensjon gjelder for påtar seg, innen sitt jurisdiksjonsområde å opprettholde passende helsetjeneste med ansvar for —

a) at det, der det er nødvendig, både ved avreise og ved ankomst, blir fastslått at de arbeidssøkende inn- og utvandrere og de medlemmer av deres familier som har fått tillatelse til å følge med dem eller å slutte seg til dem, er ved tålig god helse,

b) at det blir sørget for at arbeidssøkende inn- og utvandrere og medlemmer av deres familier får tilstrekkelig legehjelp og gode hygieniske forhold ved avreise, under reise og ved ankomst til bestemmelsesstedet.

Art. 6. 1. Enhver medlemsstat som denne konvensjon gjelder for påtar seg, uten å gjøre forskjell på nasjonalitet, rase, religion eller kjønn, å la de innvandrere som på lovlig måte befinner seg på dens område, få en behandling som ikke er mindre fordelaktig enn den som dens egne borgere får med hensyn til følgende forhold:

a) for så vidt som slike forhold er regulert ved lover eller forskrifter eller er gjenstand for kontroll av administrative myndigheter —

(i) lønninger, herunder familietillegg hvor disse utgjør en del av lønningen, arbeidstid, ordning av overtidsarbeid, ferie med lønn, restriksjoner vedrørende heimearbeid, minstealder for sysselsetting, lærlingordning og opplæring, kvinnearbeid og ungdomsarbeid,

(ii) medlemskap i fagforeninger og retten til å nyte godt av kollektive forhandlinger,

(iii) husvær,

b) sosial sikkerhet (det vil si lovbestemmelser om skade under arbeid, om svangerskap, sykdom, uførhet, alderdom, død, arbeidsløyse og familieforpliktelser og ethvert annet forhold som etter landets lover og forskrifter omfattes av en sosial trygdeordning) med følgende avgrensninger:

(i) der kan være passende ordninger for å beholde ervervede rettigheter, og rettigheter som vedkommende holder på å erverve,

(ii) nasjonale lover eller forskrifter i innvandringsland kan foreskrive særskilte ordninger for ytelser eller deler av ytelser som helt ut skal betales av offentlige midler, og for stønad som utbetales til personer som ikke betaler de premier som er vilkåret for å bli tildelt en normal pensjon,

c) skatt på arbeid, avgifter eller bidrag som skal betales for den sysselsatte, og

d) rettergang som har å gjøre med saker som er nevnt i denne konvensjon.

2. Hvor det dreier seg om en forbundsstat skal bestemmelsene i denne artikkel gjelde for så vidt som de forhold som der er omhandlet blir regulert av forbundslover eller -forskrifter eller er gjenstand for kontroll fra de federale administrasjonsmyndigheters side. Hver medlemsstat skal fastsette i hvilken utstrekning og på hvilken måte disse bestemmelser skal gjennomføres for forhold som er regulert ved lover eller forskrifter gitt av statene innen forbundet, provinser eller kantoner, eller underlagt kontroll fra deres administrative myndigheter. Medlemsstaten skal i sin årlige rapport om gjennomføring av konvensjonen oppgi i hvilken utstrekning de forhold som omhandles i denne artikkel er regulert ved forbundslov eller -forordninger eller er underlagt kontroll fra de federale administrative myndigheter. For forhold som reguleres ved forbundsstatens lover eller forskrifter eller ved provinsenes eller kantonenes, eller er underlagt kontroll fra deres administrative myndigheter, skal medlemmet treffe de tiltak som er fastsatt i punkt 7 b i artikkel 19 i den Internasjonale Arbeidsorganisasjons konstitusjon.

Art. 7. 1. Hver medlemsstat som denne konvensjon gjelder for, forplikter seg til å la sin arbeidsformidling og andre institusjoner som har å gjøre med innvandring og utvandring samarbeide med de tilsvarende institusjoner i andre medlemsstater i de tilfelle der det passer.

2. Hver medlemsstat som denne konvensjon gjelder for påtar seg å sørge for at de tjenester som ytes av dens offentlige arbeidsformidling overfor arbeidssøkende inn- og utvandrere blir gitt vederlagsfritt.

Art. 8. 1. En arbeidssøkende innvandrer som har fått varig oppholdstillatelse i vedkommende land og de medlemmer av hans familie som har fått tillatelse til å følge med ham, eller slutte seg til ham, skal ikke sendes tilbake til sitt opphavelige område eller det området de utvandret fra fordi innvandreren ikke er i stand til å utøve sitt yrke på grunn av sykdom han har pådratt seg eller skade han er blitt påført etter ankomsten til landet, dersom ikke vedkommende person ønsker dette eller en internasjonal avtale tiltrådt av medlemsstaten har bestemmelser om det.

2. Når arbeidssøkende innvandrere får varig oppholdstillatelse ved ankomsten til innvandringslandet, kan rette myndighet i dette land fastsette at bestemmelsene i punkt 1 i denne artikkel bare skal tre i kraft etter en rimelig periode som ikke i noe tilfelle må vare lenger enn 5 år fra den dato da vedkommende innvandrere fikk adgang til landet.

Art. 9. Enhver medlemsstat som denne konvensjon gjelder for, påtar seg, idet den tar omsyn til de grenser som er satt ved landets lover og forskrifter om eksport og import av valuta, å tillate overført så meget av den arbeidssøkende innvandrers fortjeneste og sparepenger som innvandreren måtte ønske.

Art. 10. I tilfelle hvor antallet av de utvandrere som drar fra en medlemsstats områder til en annen medlemsstats områder er tilstrekkelig stort, skal rette myndigheter for vedkommende områder, når det er nødvendig og ønskelig, inngå avtaler med sikte på å regulere spørsmål av felles interesse som oppstår i samband med gjennomføring av bestemmelsene i denne konvensjon.

Art. 11. 1. I denne konvensjon betyr uttrykket «arbeidssøkende inn- eller utvandrer» en person som utvandrer fra ett land til et annet i den hensikt å søke annen sysselsetting enn for egen regning og omfatter enhver person som får vanlig innreisetillatelse som arbeidssøkende innvandrer.

2. Denne konvensjon gjelder ikke for:

a) arbeidere i grensedistrikter,

b) innreise for kortere tid av åndsarbeidere og kunstnere, og

c) sjømenn.

Art. 12. De formelle ratifikasjoner av denne konvensjon skal sendes generaldirektøren for det Internasjonale Arbeidsbyrå til registrering.

Art. 13. 1. Denne konvensjon skal være bindende bare for de medlemmer av den Internasjonale Arbeidsorganisasjon hvis ratifikasjoner er blitt registrert hos generaldirektøren.

2. Den skal tre i kraft 12 måneder etter den dato da to medlemmers ratifikasjoner er blitt registrert hos generaldirektøren.

3. Deretter skal denne konvensjon for et hvilket som helst medlem tre i kraft 12 måneder etter datoen for registreringen av dets ratifikasjon.

Art. 14. 1. Enhver medlemsstat som ratifiserer denne konvensjon kan ved en erklæring som følger med dens ratifikasjon utelukke fra sin ratifikasjon ett eller flere av tilleggene til konvensjonen.

2. Med de forbehold som måtte være tatt i enhver slik erklæring skal be-

stemmelsene i tilleggene ha samme virkning som bestemmelsene i konvensjonen.

3. Enhver medlemsstat som avgir en slik erklæring kan senere ved en ny erklæring underrette generaldirektøren om at den tiltrer ett eller flere av de tillegg som ble nevnt i erklæringen; fra den dato da en slik underretning blir registrert av generaldirektøren skal bestemmelsene i disse tillegg gjelde for vedkommende medlemsstat.

4. Selv om en erklæring som er avgitt i samsvar med punkt 1 av denne artikkel forblir i kraft for så vidt det gjelder et tillegg, kan medlemsstatene erklære seg villig til å godta at dette tillegg skal ha en rekommandasjons virkning.

Art. 15. 1. Erklæringer som i samsvar med punkt 2 i artikkel 35 av den Internasjonale Arbeidsorganisasjons konstitusjon blir sendt generaldirektøren for det Internasjonale Arbeidsbyrå skal oppgi:

a) de områder der medlemsstaten påtar seg uavkortet å gjennomføre bestemmelsene i konvensjonen og i ett eller flere av tilleggene,

b) de områder der den påtar seg å gjennomføre bestemmelsene i konvensjonen og i ett eller flere av tilleggene med visse forbehold, sammen med opplysninger om disse forbehold,

c) de områder der konvensjonen og ett eller flere av tilleggene ikke kan gjennomføres, og årsakene til at de ikke kan gjennomføres,

d) de områder som det forbeholder seg å treffe senere avgjerd for.

2. De forpliktelser som ble omtalt i bokstavene (a) og (b) av punkt 1 i denne artikkel skal betraktes som en integrerende del av ratifikasjonen og skal ha en ratifikasjons virkninger.

3. Ethvert medlem kan til enhver tid ved en etterfølgende erklæring tilbakekalle helt eller delvis reservasjoner som ble tatt i dennes opprinnelige erklæring i medhold av bokstavene (b), (c) eller (d) av punkt 1 i denne artikkel.

4. Ethvert medlem kan til enhver tid når konvensjonen kan være gjenstand for oppsigelse etter bestemmelsene i artikkel 14 sende generaldirektøren en erklæring som endrer i en annen retning innholdet av en tidligere erklæring, og som opplyser om den aktuelle ting med omsyn til de områder den måtte oppgi.

Art. 16. 1. Erklæringer som etter punktene 4 eller 5 av artikkel 35 i den Internasjonale Arbeidsorganisasjons konstitusjon, skal oppgi om bestemmelsene i konvensjonen eller i ett eller flere av tilleggene vil bli gjennomført i de områder det gjelder med eller uten forbehold; når erklæringen oppgir at bestemmelsene i konvensjonen eller i ett eller flere av tilleggene vil bli gjennomført med forbehold, skal den oppgi enkeltheter om disse forbehold.

2. Vedkommende medlemsstat, medlemsstater eller vedkommende internasjonale myndigheter kan til enhver tid ved en etterfølgende erklæring helt eller delvis gi avkall på sin rett til å gjøre bruk av de forbehold som er oppgitt i en tidligere erklæring.

3. Vedkommende medlemsstat, medlemsstater eller vedkommende internasjonale myndigheter kan til enhver tid, når denne konvensjon eller ett eller flere av tilleggene kan være gjenstand for oppsigelse i samsvar med bestemmelsene i artikkel 14, sende generaldirektøren en erklæring som endrer i en annen retning innholdet av en tidligere erklæring og som opplyser om den aktuelle stilling når det gjelder gjennomføringen av konvensjonen.

Art. 17. 1. Et medlem som har ratifisert denne konvensjon, kan oppsi den når 10 år er gått fra den dag konvensjonen trådte i kraft, ved å sende melding herom til generaldirektøren for det Internasjonale Arbeidsbyrå til registrering. Slik oppsigelse er ikke gyldig før et år etter at den er blitt registrert.

2. Hvert medlem som har ratifisert denne konvensjon og som ikke innen et år etter utgangen av den 10-årsperiode som er nevnt i foregående punkt, gjør bruk av den oppsigelsesrett som står i denne artikkel, er bundet for ytterligere 10 år, og kan deretter oppsi konvensjonen ved utgangen av hver 10-årsperiode på de betingelser som står i denne artikkel.

3. Enhver medlemsstat som ikke oppsier konvensjonen til tider da den kan være gjenstand for oppsigelse, kan likevel sende generaldirektøren en erklæring som oppsier særskilt ett av de tillegg til konvensjonen som gjelder for vedkommende medlemsstat.

4. Oppsigelse av konvensjonen eller av ett eller flere av tilleggene skal ikke virke inn på de rettigheter som en innvandrer eller medlemmer av hans familie har fått, dersom han innvandret mens konvensjonen eller vedkommende tillegg var i kraft for det området der spørsmålet oppstår om fortsatt gyldighet av disse rettigheter.

Art. 18. 1. Generaldirektøren for det Internasjonale Arbeidsbyrå skal underrette alle medlemmer av den Internasjonale Arbeidsorganisasjon om registreringen av alle ratifikasjoner, erklæringer og oppsigelser som er meddelt ham av medlemmer av Organisasjonen.

2. Når generaldirektøren underretter medlemmene av Organisasjonen om registreringen av den andre ratifikasjonen som er meldt til ham, skal han henlede medlemmenes oppmerksomhet på den dato da konvensjonen vil tre i kraft.

Art. 19. Generaldirektøren for det Internasjonale Arbeidsbyrå skal gi generalsekretæren for de Forente Nasjoner fullstendige opplysninger om alle ratifikasjoner, erklæringer og oppsigelser som registreres av ham etter bestemmelsene i foregående artikler, for å registreres i samsvar med artikkel 102 i de Forente Nasjoners Pakt.

Art. 20. Når Styret for det Internasjonale Arbeidsbyrå anser det nødvendig, skal Styret forelegge for generalkonferansen en rapport om hvordan konvensjonen virker, og ta under overveielse hvor vidt det er ønskelig at spørsmålet om hel eller delvis revisjon av konvensjonen blir oppført på konferansens dagsorden.

Art. 21. 1. Hvis konferansen vedtar en ny konvensjon som endrer denne konvensjon helt eller delvis, og intet annet er bestemt i den nye konvensjon, skal

a) et medlems ratifikasjon av den nye reviderte konvensjon ipso jure innebære en øyeblikkelig oppsigelse av denne konvensjon uten hensyn til bestemmelsene i art. 14, forutsatt at den nye reviderte konvensjon er trådt i kraft,

b) denne konvensjon ikke lenger kunne ratifiseres av medlemmene fra den dag da den nye reviderte konvensjon trer i kraft.

2. Denne konvensjon skal i alle tilfelle vedbli å være i kraft i sin nåværende form og med sitt nåværende innhold for de medlemmer som har ratifisert den, men som ikke har ratifisert den reviderte konvensjon.

Art. 22. 1. Den Internasjonale Arbeidskonferanse kan, under enhver sesjon som har saken på dagsordenen, vedta med to tredjedelers flertall en revidert tekst av ett eller flere av tilleggene til denne konvensjon.

2. Enhver medlemsstat som denne konvensjon gjelder for, skal innen et år, eller i unntakstilfelle innen 18 måneder, fra vedkommende sesjon av konferansen er avsluttet, forelegge enhver slik revidert tekst for den myndighet eller de myndigheter som har kompetanse i saken, med sikte på å få gjennomført lovgivning eller andre tiltak.

3. Enhver slik revidert tekst skal tre i kraft for hver medlemsstat som denne konvensjon gjelder for, når denne medlemsstat sender generaldirektøren for det Internasjonale Arbeidsbyrå en erklæring som tilkjennegir godtagelse av den reviderte tekst.

4. Fra den dato da den reviderte tekst for et tillegg blir vedtatt av konferansen skal bare den reviderte tekst kunne tiltres av medlemsstatene.

Art. 23. Den engelske og den franske tekst av denne konvensjon er begge autentiske.

Tillegg I.

Verving, plasering og arbeidsvilkår for arbeidssøkende inn- eller utvandrere som er vervet på annet vis enn ved regjeringsunderstøttede tiltak for gruppeoverføring.

Art. 1. Dette tillegg gjelder arbeidssøkende inn- eller utvandrere som blir vervet på annen vis enn ved regjeringsunderstøttede tiltak for gruppeoverføring.

Art. 2. I dette tillegg

a) betyr uttrykket «verving»

(i) ansettelse av en person i ett område på vegne av en arbeidsgiver i et annet område, eller

(ii) inngåelse av en forpliktelse overfor en person i ett område om å skaffe ham sysselsetting i et annet område,

og utføring av ethvert tiltak i samband med den virksomhet som blir nevnt i (i) og (ii), derunder også søking etter og utvelging av utvandrere, og forberedelse av utvandrernes avreise,

b) betyr uttrykket «innføring» ethvert tiltak for å sikre eller lette ankomst eller innreise til et område for personer som er blitt vervet slik dette uttrykket er definert i punkt a) av denne artikkel, og

c) betyr uttrykket «plasering» enhver virksomhet som har til formål å sikre eller lette sysselsetting av personer som er blitt ført inn slik dette uttrykket er definert i punkt b) i denne artikkel.

Art. 3. 1. Enhver medlemsstat som dette tillegg gjelder for, og hvis lover og forskrifter gir adgang til den vervings-, innførings- og plaseringsvirksomhet som er definert i artikkel 2, skal regulere denne virksomhet i samsvar med bestemmelsene i denne artikkel i den utstrekning det er adgang til det etter dens lover og forskrifter.

2. Med de tillegg som følger av bestemmelsene i neste punkt, skal retten til å drive vervings-, innførings- og plaseringsvirksomhet avgrenses til

a) offentlige arbeidskontorer eller andre offentlige organer i det område der virksomheten finner sted,

b) offentlige organer i et annet område enn det der virksomheten finner sted, når disse har fullmakt til å drive denne virksomhet i dette område i kraft av avtale mellom vedkommende regjeringer,

c) ethvert organ opprettet i samsvar med bestemmelsene i et internasjonalt dokument.

3. For så vidt som et lands lover og forskrifter eller en to-sidig avtale tillater det, kan vervings-, innførings- og plaseringsvirksomhet drives av —

a) den fremtidige arbeidsgiver eller en person i hans tjeneste som opptrer på hans vegne, men med forbehold om godkjennelse og tilsyn av rette myndighet, om dette skulle være nødvendig av hensyn til inn- eller utvandreren,

b) en privat innretning, dersom den har fått forhåndsgodkjennelse til å drive slik virksomhet av rette myndighet i det område nevnte virksomhet skal finne sted, i de tilfelle og på de vilkår som måtte fastsettes ved —

(i) lover og forskrifter for vedkommende område, eller

(ii) avtale mellom rette myndighet i utvandringsområdet, eller ethvert organ opprettet i samsvar med bestemmelsene i et internasjonalt dokument og rette myndighet for innvandringsområdet.

4. Rette myndighet i det område der virksomheten finner sted skal overvåke de organer og personer som har fått godkjennelse i samsvar med punkt 3 b, unntagen når det gjelder et organ opprettet i medhold av vilkårene i et internasjonalt dokument. Dettes stilling skal fortsatt reguleres av bestemmelsene i nevnte dokument eller ved en overenskomst inngått mellom organet og rette vedkommende myndighet.

5. Intet i denne artikkel skal anses som hjemmel for at en arbeidssøkende innvandrer blir gitt innreisetillatelse til en medlemsstats område av noen annen person eller institusjon enn rette myndighet for innvandringsområdet.

Art. 4. Enhver medlemsstat som dette tillegg gjelder for påtar seg å sørge for at de tjenester som ytes av dens offentlige arbeidsformidling i samband med verving, innføring eller plasering av arbeidssøkende inn- og utvandrere ytes vederlagsfritt.

Art. 5. 1. Enhver medlemsstat som dette tillegg gjelder for og som har en ordning med tilsyn av arbeidskontrakter inngått på den ene side mellom en arbeidsgiver eller en person som opptrer på hans vegne, og på den annen side en arbeidssøkende inn- eller utvandrer, påtar seg å kreve —

a) at en gjenpart av arbeidskontrakten skal leveres til utvandreren før avreisen, eller i en mottagelsessentral når han kommer til innvandringsområdet, hvis vedkommende regjeringer blir enige om dette,

b) at kontrakten skal inneholde bestemmelser som angir arbeidsvilkår, og spesielt opplyser hvilken lønn som blir tilbudt utvandreren,

c) at utvandreren før avreisen, i form av et dokument som omhandler enten ham individuelt eller en gruppe utvandrere som han tilhører, skal motta skriftlig opplysning om de alminnelige livs- og arbeidsvilkår som kommer til å gjelde for ham i innvandringsområdet.

2. I de tilfelle da en gjenpart av kontrakten skal leveres til innvandreren når han kommer til innvandringsområdet, skal han før avreisen i form av et dokument som omhandler enten ham individuelt eller en gruppe innvandrere som han er medlem av, få skriftlig beskjed om hvilken yrkesgruppe han er uttatt til og om hvilke andre arbeidsvilkår, spesielt hvilken minstelønn, han er blitt garantert.

3. Rette myndighet skal sørge for at bestemmelsene i de foregående punkter blir gjennomført og at passende straffer blir brukt, når bestemmelsene blir overtrådt.

Art. 6. De tiltak som tas i samsvar med artikkel 4 i konvensjonen skal, for så vidt det passer, omfatte —

a) forenkling av administrative formaliteter,

b) tolketjeneste,

c) enhver hjelp som innvandrerne måtte trenge i den første tiden etter at de har bosatt seg på ny. En slik hjelp skal også omfatte de medlemmer av deres familie som har fått tillatelse til å følge med dem eller slutte seg til dem,

d) sikring av velferd under reisen og særlig ombord i skip, for innvandrerne og de medlemmer av deres familier som har fått tillatelse til å følge med dem eller slutte seg til dem.

Art. 7. 1. I de tilfelle der antallet på arbeidssøkende utvandrere som drar fra en medlemsstats område til en annens område er tilstrekkelig stort, skal rette myndigheter i vedkommende områder alltid når det er nødvendig eller ønskelig avslutte avtaler som tar sikte på å regulere saker av felles interesse, som oppstår i samband med gjennomføringen av bestemmelsene i dette tillegg.

2. Hvor medlemsstatene opprettholder en ordning med tilsyn av arbeidskontrakter, skal disse avtaler mellom medlemsstatene angi hvilke metoder som

skal brukes for å få gjennomført arbeidsgivernes kontraktsmessige forpliktelser.

Art. 8. Enhver som arbeider for hemmelig eller ulovlig innvandring skal være hjemfallen til passende straffer.

Tillegg II.

Verving og plasering av arbeidssøkende innvandrere som er vervet ved regjeringsunderstøttede tiltak for gruppeoverføring, og disse innvandreres arbeidsvilkår.

Art. 1. Dette tillegg gjelder arbeidssøkende innvandrere som blir vervet ved regjeringsunderstøttede tiltak for gruppeoverføring.

Art. 2. I dette tillegg —

a) betyr uttrykket «verving»

(i) ansettelse av en person i et område på vegne av en arbeidsgiver i et annet område som ledd i et regjeringsunderstøttet tiltak for gruppeoverføring, eller

(ii) inngåelse av en forpliktelse overfor en person i et område om å skaffe ham sysselsetting i et annet område som ledd i et regjeringsunderstøttet tiltak for gruppeoverføring,

sammen med utføring av ethvert tiltak i samband med den virksomhet som blir nevnt i (i) og (ii), derunder også søking etter og utvelging av utvandrere, og forberedelse av utvandrernes avreise,

b) uttrykket «innføring» betyr ethvert tiltak for å sikre eller lette ankomst eller innreise til et område for personer som er blitt vervet ved et regjeringsunderstøttet tiltak for gruppeoverføring, slikt dette uttrykk er definert i bokstav a i dette punkt, og

c) uttrykket «plasering» betyr enhver virksomhet som har til formål å sikre eller lette sysselsetting av personer som er blitt ført inn ved et regjeringsunderstøttet tiltak for gruppeoverføring slik dette uttrykk er definert i bokstav b i dette punkt.

Art. 3. 1. Enhver medlemsstat som dette tillegg gjelder for, og hvis lover og forskrifter gir adgang til den vervings-, innførings- og plaseringsvirksomhet som er definert i artikkel 2, skal regulere denne virksomhet i samsvar med bestemmelsene i denne artikkel i den utstrekning det er adgang til det etter dens lover og forskrifter.

2. Med de tillegg som følger av bestemmelsene i neste punkt, skal retten til å drive vervings-, innførings- og plaseringsvirksomhet avgrenses til —

a) offentlige arbeidskontorer eller andre offentlige organer i det område der virksomheten finner sted,

b) offentlige organer i et annet område enn det der virksomheten foregår, når disse har fullmakt til å drive denne virksomhet i dette område i kraft av avtale mellom vedkommende regjeringer,

c) ethvert organ opprettet i samsvar med bestemmelsene i et internasjonalt dokument.

3. For så vidt som et lands lover og forskrifter eller en to-sidig avtale tillater det, men med forbehold om godkjennelse og tilsyn av rette myndighet, om det av hensyn til inn- eller utvandreren skulle være nødvendig, kan vervings-, innførings- og plaseringsvirksomhet drives av —

a) den fremtidige arbeidsgiver eller en person i hans tjeneste, som opptrer på hans vegne,

b) private innretninger.

4. Retten til å drive vervings-, innførings- og plaseringsvirksomhet skal være avhengig av forhåndsgodkjennelse av rette myndighet i det område der nevnte virksomhet skal finne sted, i de tilfelle og på de vilkår som måtte fastsettes ved —

a) vedkommende områdes lover og forskrifter, eller

b) avtale mellom rette myndighet i utvandringsområdet eller ethvert organ opprettet i samsvar med bestemmelsene i et internasjonalt dokument, på den ene side, og rette myndighet i innvandringsområdet på den annen side.

5. Rette myndighet i det område der virksomheten utføres skal, i samsvar med avtaler som er inngått mellom de rette myndigheter i de land det gjelder, føre tilsyn med virksomhet utført av organer og personer som er blitt godkjent i samsvar med foregående punkt, unntagen når det gjelder et organ opprettet i medhold av bestemmelsene i et internasjonalt dokument. Dette organs stilling skal fortsatt reguleres ved bestemmelsene i nevnte dokument eller ved en overenskomst inngått mellom dette organ og rette vedkommende myndighet.

6. Før den gir tillatelse til innføring av arbeidssøkende innvandrere, skal rette myndighet i innvandringsområdet bringe på det rene hvorvidt der ikke allerede er til stede et tilstrekkelig stort antall arbeidere som er i stand til å utføre det arbeid det gjelder.

7. Intet i denne artikkel skal anses som hjemmel for at en arbeidssøkende

innvandrer blir gitt innreisetillatelse til en medlemsstats område av noen annen person eller institusjon enn den rette myndighet for innvandringsområdet.

Art. 4. 1. Enhver medlemsstat som dette tillegg gjelder for, påtar seg å sørge for at de tjenester som ytes av dens offentlige arbeidsformidling i samband med verving, innføring eller plasering av arbeidssøkende inn- og utvandrere ytes vederlagsfritt.

2. Administrative omkostninger ved verving, innføring og plasering skal ikke bæres av inn- eller utvandrerne.

Art. 5. I tilfelle av at felles transport av innvandrere fra et land til et annet nødvendiggjør transitering gjennom et tredje land, skal rette myndighet i transittområdet treffe tiltak for å påskynde gjennomreisen og unngå forsinkelse og administrative vansker.

Art. 6. 1. Enhver medlemsstat som dette tillegg gjelder for og som har en ordning med tilsyn av arbeidskontrakter inngått på den ene side mellom en arbeidsgiver eller en person som opptrer på hans vegne, og på den annen side en arbeidssøkende inn- eller utvandrer, påtar seg å kreve —

a) at en gjenpart av arbeidskontrakten skal leveres til utvandreren før avreisen, eller i en mottagelsessentral når han kommer til innvandringsområdet, hvis vedkommende regjeringer blir enige om dette,

b) at kontrakten skal inneholde bestemmelser som angir arbeidsvilkår, og spesielt opplyser hvilken lønn som blir tilbudt utvandreren,

c) at utvandreren før avreisen, i form av et dokument som omhandler enten ham individuelt eller en gruppe utvandrere som han tilhører, skal motta skriftlig opplysning om de almindelige livs- og arbeidsvilkår som kommer til å gjelde for ham i innvandringsområdet.

2. I de tilfelle da en gjenpart av kontrakten skal leveres til innvandreren når han kommer til innvandringsområdet, skal han før avreisen i form av et dokument som omhandler enten ham individuelt eller en gruppe innvandrere som han er medlem av, få skriftlig beskjed om hvilken yrkesgruppe han er uttatt til og om hvilke andre arbeidsvilkår, spesielt hvilken minstelønn, han er blitt garantert.

3. Rette myndighet skal sørge for at bestemmelsene i de foregående punkter blir gjennomført og at passende straffer blir brukt, når bestemmelsene blir overtrådt.

Art. 7. De tiltak som tas i samsvar med artikkel 4 i konvensjonen skal, for så vidt det passer, omfatte—

a) forenkling av administrative formaliteter,

b) tolketjeneste,

c) enhver hjelp som innvandrerne måtte trenge i den første tiden etter at de har bosatt seg på ny. En slik hjelp skal også omfatte de medlemmer av deres familie som har fått tillatelse til å følge med dem eller slutte seg til dem,

d) sikring av velferd under reisen og særlig ombord i skip, for innvandrerne og de medlemmer av deres familier som har fått tillatelse til å følge med dem eller slutte seg til dem, og

e) tillatelse til å avvikle og overføre arbeidssøkende innvandreres eiendom når de får varig oppholdstillatelse.

Art. 8. Rette myndighet skal treffe passende tiltak for å hjelpe arbeidssøkende innvandrere i de første perioder når det gjelder saker vedrørende deres arbeidsvilkår; der det passer kan slike tiltak bli gjort i samarbeid med godkjente, frivillige organisasjoner.

Art. 9. Dersom en arbeidssøkende innvandrer, som er ført inn i en medlemsstats område, i samsvar med bestemmelsene i artikkel 3 i dette tillegg, unnlater av en årsak han selv ikke er ansvarlig for å overta det arbeid som han er blitt vervet for eller annet passende arbeid, skal han ikke dekke omkostninger ved tilbakereisen, herunder administrative avgifter, reise- og kostutgifter til det endelige bestemmelsessted og utgifter ved frakt av innbo. Heller ikke skal han bære nevnte omkostninger når det gjelder medlemmer av hans familie som har fått tillatelse til å følge med ham eller slutte seg til ham.

Art. 10. Dersom rette myndighet for innvandringsområdet finner at det arbeid som den arbeidssøkende innvandrer blir vervet for, i samsvar med artikkel 3 i dette tillegg ikke passer for ham, skal den treffe tilbørlige tiltak for å hjelpe ham med å finne passende sysselsetting som ikke skader landets arbeidere, og denne myndighet skal ta de skritt som kan sikre hans opphold mens han venter på å bli plasert i slik sysselsetting, eller de skritt som kan sikre hans tilbakereise til vervingsområdet, dersom innvandreren er villig til og enig i slik tilbakereise på den tid da han blir vervet, eller de skritt som kan sikre hans bosetting annensteds.

Art. 11. Dersom en arbeidssøkende innvandrer som er flyktning eller displaced person og som har kommet inn i innvandringsområdet i samsvar med artikkel 3 i dette tillegg, blir overtallig i et arbeid i dette område, skal rette myndighet i dette område så langt den makter det, søke å sette ham i stand

til å oppnå passende sysselsetting som ikke skader landets arbeidere, og denne myndighet skal ta de skritt som kan sikre hans opphold mens han venter på å bli plasert i passende arbeid eller de skritt som kan sikre hans bosetting annensteds.

Art. 12. 1. Rette myndighet i de områder det gjelder skal slutte avtaler med sikte på å regulere saker av felles interesse som oppstår i samband med gjennomføringen av bestemmelsene i dette tillegg.

2. Hvor medlemsstatene opprettholder en ordning med tilsyn av arbeidskontrakter skal disse avtaler mellom medlemsstatene angi hvilke metoder, som skal brukes for å få gjennomført arbeidsgivernes kontraktsmessige forpliktelser.

3. Slike avtaler skal, der det passer, inneholde bestemmelser om samarbeid mellom rette myndighet i utvandringsområdet eller et organ opprettet i samsvar med bestemmelsene i et internasjonalt dokument og rette myndighet i innvandringsområdet når det gjelder den hjelp som skal gis inn- og utvandrere vedrørende deres arbeidsforhold i medhold av bestemmelsene i artikkel 8.

Art. 13. Enhver som arbeider for hemmelig eller ulovlig innvandring skal være hjemfallen til passende straffer.

Tillegg III.

Arbeidssøkende invandreres innførsel av personlige eiendeler, verktøy og utstyr.

Art. 1. 1. Personlige eiendeler som tilhører vervede arbeidssøkende innvandrere skal være fritatt for tollavgifter når de kommer til innvandringsområdet. Denne bestemmelse gjelder også for personlige eiendeler som tilhører medlemmer av deres familier, når disse har fått tillatelse til å følge med dem eller slutte seg til dem.

2. Bærbart håndverktøy og bærbart utstyr av det slag arbeidere vanligvis eier for å kunne utøve sine spesielle fag, skal, når det tilhører vervede arbeidssøkende innvandrere, være fritatt for tollavgifter, når det kommer til innvandringsområdet, dersom slikt verktøy og utstyr på det tidspunkt det blir innført kan påvises å være i deres faktiske eie og besittelse, å ha vært i deres besittelse og bruk gjennom lengre tid, og være beregnet på å bli brukt av dem under utførelsen av deres yrke. Denne bestemmelse gjelder også for slikt verktøy og utstyr når det tilhører medlemmer av innvandrernes familier, som har fått tillatelse til å følge med dem eller slutte seg til dem.

Art. 2. 1. Personlige eiendeler som tilhører arbeidssøkende innvandrere og medlemmer av deres familier som har fått tillatelse til å følge med dem eller slutte seg til dem, skal være fritatt for tollavgifter ved disse personers tilbakereise til det land de kommer fra, dersom de har bibeholdt sitt statsborgerskap i dette landet ved tilbakekomsten dit.

2. Bærbart håndverktøy og bærbart utstyr av det slag som arbeidere vanligvis eier for å kunne utøve sitt spesielle fag, skal, når det tilhører arbeidssøkende inn- eller utvandrere eller medlemmer av deres familier, som har fått tillatelse til å følge med dem eller slutte seg til dem, fritas for tollavgifter ved nevnte personers tilbakekomst til det land de kom fra, dersom de har bibeholdt sitt statsborgerskap i dette landet ved tilbakekomsten dit, og dersom slikt verktøy og utstyr på det tidspunkt da det innføres kan påvises å være i deres faktiske eie og besittelse, og ha vært i deres besittelse og bruk gjennom lengre tid, og være beregnet på å brukes av dem under utøvelsen av deres yrke.